

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของตัวเอกในหนังสือ นิทานกับเพศของผู้เรียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน เมื่ออ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน เมื่ออ่านหนังสือนิทาน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่อ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน จะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนวัดบึงทองหลาง โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า และโรงเรียนวัดลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 120 คน โดยทำการสุ่มอย่างง่ายมาจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 671 คน ที่เป็นชาย 347 คน และเป็นหญิง 324 คน โดยมีขั้นตอนในการจัดกลุ่มตัวอย่างดังนี้คือ ขั้นแรก นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านกลุ่มวิชาทักษะภาษาไทย ซึ่งเป็นคะแนนเดิมในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 ของกลุ่มตัวอย่าง มาแปลงเป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ จากนั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่มีระดับคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ตั้งแต่ 85 ขึ้นไป จำนวน 120 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 60 คน และนักเรียนหญิง 60 คน จากนั้นผู้วิจัยได้นำมาจัดแบ่งเป็นกลุ่มย่อย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาย 4 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน และเป็นนักเรียนหญิง 4 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน จากนั้นสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายทั้ง 4 กลุ่ม เข้ากลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 และสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงทั้ง 4 กลุ่ม เข้ากลุ่มทดลองที่

1,2,3 และ 4 โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ก็จะได้นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงในกลุ่มทดลอง แต่ละกลุ่มอย่าง 15 คน เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หนังสือนิทานที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 4 แบบ แบ่งตามลักษณะของตัวเอกประกอบ เนื้อเรื่องคือ

แบบที่ 1 หนังสือนิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นผู้ใหญ่เพศชาย

แบบที่ 2 หนังสือนิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นผู้ใหญ่เพศหญิง

แบบที่ 3 หนังสือนิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นเด็กเพศชาย

แบบที่ 4 หนังสือนิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นเด็กเพศหญิง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบให้เลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก และมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว จำนวน 20 ข้อ

วิธีดำเนินการทดลอง

เมื่อแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลอง 4 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1,2,3 และ 4 แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

1. ให้นักเรียนทั้ง 4 กลุ่มทดลอง อ่านหนังสือนิทานที่มีตัวเอกต่าง ๆ กัน ตามสภาพการทดลอง กลุ่มละ 20 นาที เท่ากัน

2. หลังจากกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม อ่านหนังสือนิทานจบแล้ว ผู้วิจัยแจกแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 20 ข้อ โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบกลุ่มละ 25 นาทีเท่ากัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มที่ได้จากการทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านหลังจากที่ได้อ่านหนังสือนิทาน มาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทางที่ระดับนัยสำคัญ.05 ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+(Statistical Package for the Social Sciences) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ เมื่อพบความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ด้วยวิธีตุ๊กกี (tukey method)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน เมื่ออ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน เมื่ออ่านหนังสือนิทาน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่อ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. เมื่อพิจารณาถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของตัวเอกในหนังสือนิทาน คือ ผู้ใหญ่ เพศชาย, ผู้ใหญ่เพศหญิง, เด็กเพศชาย และเด็กเพศหญิง กับเพศของผู้เรียน คือ เพศชาย และ เพศหญิง ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของตัวเอกในหนังสือนิทานกับเพศของผู้เรียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ลักษณะของตัวเอกในหนังสือนิทานและเพศของผู้เรียนไม่ได้ส่งผลร่วมกันต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และไม่เป็นตามงานวิจัยของ Jennings (1975), McArther และ Eisen (1976) และ Halpern (1985) ที่พบว่าลักษณะของตัวเอกโดยเฉพาะเพศของตัวเอกมีผลต่อการเรียนรู้ เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อได้อ่านหรือได้ฟังเรื่องที่มีตัวเอกเป็นเพศเดียวกับตนมากกว่าต่างเพศที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะในงานวิจัย ของ Jennings, McArther และ Eisen, และ Halpern นั้น ลักษณะของตัวเอกในเรื่องระบุชัดเจนเกี่ยวกับลักษณะของเนื้อเรื่องและพฤติกรรมของตัวละคร แต่ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เนื้อเรื่องที่ไม่ได้ระบุความเด่นชัดของลักษณะของเนื้อเรื่องและพฤติกรรมของตัวละคร เด็กที่อ่านนิทานอาจไม่รู้ลึกถึงความแตกต่างของลักษณะของตัวเอก จึงทำให้ความเข้าใจในการอ่านนั้นไม่แตกต่างกัน ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bleakley, Westerbery และ Hapkins (1988) ที่ใช้เนื้อเรื่องที่ไม่ได้ระบุความเด่นชัดของลักษณะของเนื้อเรื่องและพฤติกรรมของตัวละคร และพบว่าไม่มีความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านเช่นกัน ถึงแม้ว่าเด็กชายและเด็กหญิงจะให้ความสนใจตัวเอกที่เป็นเพศเดียวกับตนมากกว่าเพศตรงข้ามก็ตาม นอกจากนี้ในงานวิจัยของ Maccoby และ Wilson (1957) ก็ชี้ให้เห็นว่า การที่เด็กจดจำเนื้อหาได้ดีนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของตัวเอกเท่านั้น ยังขึ้นอยู่กับพฤติกรรมหรือบทบาทที่ตัวเอกในเรื่องที่กระทำด้วย เพราะถ้าพฤติกรรมของตัวเอกในเรื่องตรงกับความต้องการของเด็ก เด็กก็จะ

เรียนรู้ได้มากขึ้น

2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง เมื่ออ่านหนังสือนิทาน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงชั้นประถมศึกษาตอนปลายชอบและสนใจอ่านหนังสือนิทานมากกว่า หนังสืออย่างอื่น (กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, 2519) ซึ่งความสนใจและความชอบนี้มีผล ต่อความเข้าใจในการอ่าน เพราะเด็กชายจะมีความเข้าใจในการอ่านได้ดีเท่ากับเด็กหญิง เมื่อ เขาได้อ่านเรื่องที่เขาสนใจ (Asher and Markell, 1974)

3. นักเรียนที่อ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน คือ ตัวเอกที่เป็นผู้ใหญ่ เพศชาย ผู้ใหญ่เพศหญิง เด็กเพศชาย และเด็กเพศหญิง มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 แต่สอดคล้องกับงานวิจัย ของ Klein (1976) ที่พบว่า นักเรียนที่อ่านเรื่องที่มีตัวเอกเป็นเพศเดียวกับตน มีคะแนนความ เข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างจากกลุ่มนักเรียนที่อ่านเรื่องที่มีตัวเอกเป็นเพศตรงข้าม ซึ่ง Jafa (1980) ได้กล่าวไว้ว่าตัวละครในหนังสือสำหรับเด็กนั้น อาจจะอยู่ในวัยเด็กหรือวัยผู้ใหญ่ก็ได้ แต่ที่สำคัญจะต้องรักษาความเป็นธรรมชาติของตัวละครไว้

ถึงแม้ว่านักเรียนที่อ่านหนังสือที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ก็มีข้อสังเกตเมื่อนิจารณาจากค่าเฉลี่ยของ คะแนนเฉพาะนักเรียนชายที่อ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่างกัน (แสดงในตารางที่ 2) จะเห็นว่า นักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงสุด เมื่ออ่านหนังสือนิทาน ที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นเด็กเพศชาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.67 และมีค่าเฉลี่ยของ คะแนนความเข้าใจในการอ่านต่ำสุดเมื่ออ่านหนังสือนิทานที่ดำเนินเรื่องด้วยตัวเอกที่เป็นเด็ก เพศหญิง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.80

ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของตัวเอกในหนังสือนิทานกับ เพศของผู้เรียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีข้อเสนอแนะคือ

1. หนังสือนิทานที่เนื้อหาไม่เน้นเพศและวัยของตัวเอก อาจใช้ตัวเอกเพศใดวัยใดก็ได้

2. ควรมีการศึกษาถึงลักษณะของตัวเอกในด้านต่าง ๆ เช่น ระหว่างตัวเอกที่เป็นสิ่งมีชีวิต และสิ่งไม่มีชีวิต หรือ ระหว่างสัตว์ที่เด็กรู้จักกับไม่รู้จัก เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาการใช้ตัวเอกต่างเพศสำหรับเนื้อเรื่องที่ระบุชัดเจนถึงความสอดคล้องทางเพศ เช่น เรื่องผจญภัย โดยใช้ตัวเอกทั้งเพศชายและเพศหญิง เป็นต้น

4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลจากการอ่านหนังสือนิทานที่มีลักษณะของตัวเอกต่าง ๆ กัน โดยให้ผู้เข้าทดลองได้อ่านเรื่องที่มีตัวเอกทุกลักษณะ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย